

Поштарина плаћена.

Год. XX

НОВИ САД 15. XII. 1940.

Број 12

Годишња претплата Д. 120.

Лист излази месечно

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XX
1940

ВЛАСНИК И УРЕДНИК:

Др. НИКА Ј. ИГЊАВОТИЋ

СУДИЈА КАСАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржај: 343 Одговорност за потребе домазлука. — 344 Отштета за несретни случај. — 345 Бесправно обогаћење. 346 Обезбеђење новчане тражбине. — 347 Излучна тужба (§ 213 Ип.). — 348 Надлежност ревиз. суда. — 349 Сведок на тестаменту. — 350 Сукоб надлежности. — 351 Изостанак са рочишта. — 352 Правни лек у земљиш. књиж. стварима. — 353 Поништење пресуде изабраног одбора. — 354 Кривица оштећенога. — 355 Издржавање ванбрачног детета. Трошковник. 356 Продаја општ. имовине. — 357 Депозит. Одговорност депонента. — 358 Надлежност у бракоразводној парницама. — 359 Надлежност за издржавање унука. — 360 Приговори због недопустивости редовног правног пута. Кондемпнаторна тужба. — 361 Хипотекарни дужник и неукњижена камата. — 362 Надлежност за одлучивање о преносу аграрног закупа. — 363 Прејудвицијална тужба.

Никола Пахоруков, инсп. Мин. Правде
Београд.

УРЕДБА

о ограничењу права порабодавца на отказивање најма (закупа) станова и пословних просторија

Члан 1. Порабодавац може отказати уговор о најму (закупу) стана и пословних просторија само у следећим случајевима:

1) ако су стан или пословна просторија њему или његовим ожењеним синовима или удомљеним кћерима потребни за лично становање, односно за обављање привредног рада;

2) ако је потребно рушење зграде у циљу подизања нове;

3) ако порабилац не плати дужну најамнину, најдаље У року од месец дана рачунајући од дана када је плаћање уговорено, у колико уговором није предвиђено што повољније за порабивоца;

4) ако порабилац употребљава или искоришћује порабни предмет противно његовој намени или уговору о најму, издаје у поднајам (подзакуп), или га намерно квари или га квари из велике немарности приликом употребе, тако да се више оштећује порабни предмет;

5) ако порабилац или његови укућани или поднајамник (подзакупац) воде у стану неморалан саблажњив живот или допуштају да то други чине, или својим понашањем у стану или дворишту отежавају у знатној мери становање порабодавцу или другим порабивоцима у истој згради;

6) ако порабилац или који члан његове породице буде судском пресудом осуђен због кривичног дела, учињеног на штету порабодавца или којег члана његове породице, осим у случајевима када су порабилац или члан његове породице код кривичних дела против части или тела били од њих изазвани.

Члан 2. Ништавне су одредбе порабних уговора које странке закључе или су закључиле противно прописима претходног члана.

Члан 3. Прописи ове уредбе важе у случају отуђења порабног предмета и за новог његовог власника.

Члан 4. Откази учињени до ступања на снагу ове уредбе, у колико до тога дана нису постали правоснажни, просуђиваће се по прописима ове уредбе.

Члан 5. Ова уредба ступа на снагу на дан обнародовања

Разлози: Пресуду призивног суда побија ревизионом молбом тужитељ.

Жали се, да је призивни суд погрешно тумачио прописе трговинског закона, када није установио одговорност туженога за штету насталу услед тога, што тужени није послата му два вагона дрва искупио и до даљег поступка похранио.

Ова жалба није основана.

Према без повреде правних прописа установљеном чињеничном стању са стране призивног суда, упитна 2 вагона дрва нису одговарала наруџбини, па их тужени није могао преузети. Према даљем установљењу призивнога суда, упитна дрва су лежала на станици преко месец дана, међутим и сам тужитељ се могао постарати, да се дрва одмах истоваре и сместе на погодно место, да не би настала већа штета тим пре, што је био одмах извештен од туженога, да дрва нису примљена и да су му стављена на расположење што ни сам тужитељ не пориче.

Према прописима трговинског закона, купац није дужан преузети робу послату му из другог места, него је само дужан пазити на то, да роба не пропадне, те је у том погледу има похранити.

У конкретном случају, роба је била похрањена на станици, а кривица је до тужитеља, што је исту држао тако дуго на станици, па је није хтео уопште преузети, услед чега насталу штету има да сноси сам тужитељ тим пре, што тужитељ није ни понудио доказ у томе правцу, да би штета односно лежарина била мања и колика би била, да је роба била похрањена на другом месту, а не на станици.

Жали се даље тужитељ, да је призивни суд повредио формално право приликом установљења чињеничног стања у погледу цене по којој је тужени могао набавити дрво на терет тужитеља.

Ни ова жалба није основана, јер је призивни суд у том погледу, држећи се решења упутства Апелационог

Ишв. д. сп / 404

суда — којим је првобитна пресуда призивног суда разрешена била — без повреде правних прописа установио, да је тужени могао на терет тужиоца набавити дрва по цени од 40 динара по мц.

Како је то установљење уследило без повреде формално и материјално правних прописа, исто не може бити предмет ревизије, него је меродавно и за овај рев. суд.

Услед изложеног, ревизиону молбу тужитељеву као неосновану ваљало је одбити и обвезати тужитеља у смислу §-а 543 и 508 зак. чл. I из год. 1911 и на снашање ревизионих трошкова.

У Новом Саду, 22 маја 1940 године.

Види: IV. 102. — VII. 115. — XIII. 84. — XVI. 71.

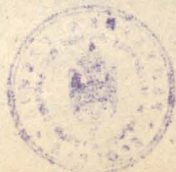
343.

Муж као глава породице има се старати о потребама заједничког домазлука. Из ове обавезе мужа излази, да за правне послове закључене у кругу заједничког домазлука, у првом реду одговара муж. Но уколико се муж накнадно не може учинити одговорним — тако, ако је умро не оставивши за собом никакву заоставштину — онда жена одговара и у својој особи за обавезе, које потичу из оваквих правних послова.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 220-936).

Касациони суд укида обе пресуде нижих судова, ствар враћа I степеном суду на даљи поступак и доношење нове одлуке, у којој има решити то питање која од странака има да сноси ревизионе трошкове.

Образложење: Призивна пресуда је преиначила првостепену пресуду која је тужби места дала, тако да је тужиљу са тужбом одбила налазећи, да је дуг, који је тужилац утужио; настао из куповине робе потребне за домазлук, па да је за те послове одговоран муж као глава породице, а жена се сматра само његовим опуномоћеником у колико не прекорачи границу потребе домазлука.

Против те пресуде поднео је ревизију тужитељ предлажући да се позивна пресуда преиначи и тужбеном захтеву у целини удовољи.

Ревизију заснива на прописима § 597 т. 1, 2 и 4 Грпп.

Касациони суд испитујући пресуду позивног суда у границама ревизијских предлога и разлога налази, да пресуда позивног суда није ништава, нити тужилац образлаже у чему би се та ништавност састојала, па стога тај ревизијски разлог не стоји.

Међутим не стоји ни у потпуности ни правни закључак позивног суда да жена, у овом случају тужена не одговара за робу купљену на вересију за потребе домазлука, већ да за исту одговара само муж односно сада његова оставина.

Правно је наиме правило, да се муж као глава породице има старати о потребама заједничког домазлука. Из ове обавезе мужа, да је дужан да издржава своју жену излази, да је за правне послове закључене у кругу заједничког домазлука у првом реду обавезан муж. Но уколико се муж накнадно не може учинити одговорним — тако, ако је умро, не оставивши за собом никакву заоставштину, — онда жена одговара и у својој особи, за обавезе које потичу из оваквих правних послова.

Пошто у овој парници нема установљења, да ли има или не какве заоставштине иза пок. Др. М. Н., то у тој битној околности је поступак мањкав, а та мањкавост је такве природе да се ствар не може исцрпно претрести и темељно оценити (§ 597 т. 2 Грпп.), па је стога ваљало обе нижестепене пресуде по § 604 од. 2 Грпп. укинути и ствар вратити суду првог степена да након допуне поступка у горњем правцу чињенично стање установи и нову одлуку донесе; при чем ће узети у обзир и ревизијске трошкове.

Нови Сад, 4 септембра 1940 године.

344.

Због губитка свога детета, родитељ само онда може тражити отштету од лица одговорног за несрећу, ако је дете било обавезно да издржава родитеља. А дете је само онда дужно да издржава свога родитеља, ако је родитељ без икаква иметка и неспособан за рад. Захтев за плаћање накнаде штете доспева са даном постанка штете. (Кс. у Н. Саду, II. 179-1936).

Касациони суд ревизиону молбу туженог одбија, док ревизиону молбу тужитеља делимично уважава, пресуду призивног суда мења тако, да у њој установљену протувредност аутомобила повисује од 32.500 до 35.000 динара, те осуђује туженога да плати тужитељу на ту своту као и на ону од 3500 динара за потребне трошкове 5% камате од 5 септембра 1930 године.

Надаље осуђује туженог да у року од 15 дана под теретом принудног извршења плати тужитељима у име делимичних првостепених трошкова износ од 5383 динара и у име делимичних призивних трошкова износ од 5580 динара.

У осталом делу ревизиону молбу тужитеља одбија. Ревизионе трошкове међу странкама пребија.

У ненападнутом делу призивну пресуду оставља нетакнутом.

Разлози: Пресуду призивног суда напале су ревизионом молбом обе парничне странке.

Тужени Држ. Ерар се у својој ревизији жали, да је призивни суд установио одговорност државних железница у противности са садржином списка. Ту противност види у томе, што је правоћна пресуда кривичног суда установила да је смрт Т. Л., сина данашњих тужитеља уследила кривицом овог и да је услед тога кривични суд ослободио од оптужбе М. Л., стражара упитне рампе.

Ова жалба није основана, јер се из пресуде Окружног као кривичног суда и из решења Касационог суда

види, да је оптужени стражар М. ослобођен од оптужбе на том основу, да није било доказа „да је он оставио браник отворен“, а та чињеница не искључује установљење одговорности туженог за спорни несретни случај, јер се та одговорност просуђује по другим критеријама од оне, по којој се просуђивала кривица стражара М. у кривичном поступку.

Није основана ни она жалба да је установљење туженикове одговорности у опреци са оним установљењем позивног суда, по којем је син тужитеља критичне ноћи, пио, јер је позивни суд утврдио да је до несрећног случаја дошло услед тога, што браник (рампа) није била спуштена и ако је у том времену због доласка брзог воза морао бити спуштен.

Жали се надаље тужени, да је позивни суд ону битну чињеницу, да су браници били отворени критичном приликом, установио на основу неверодостојног сведока С. и Б. и што није веровао исказу незаинтересованог сведока В. Ј. Ни ова жалба није основана, јер позивни суд своје установљење није засновао само на исказима сведока С. и Б., већ је и на исказима сведока Ђ. и Б. В. и осталим подацима доказног поступка и образложио, зашто не може веровати исказу сведока Б. Према томе имамо овде случај да је о битној околности преслушано више сведока, који различито сведоче о истој околности. Ако у таквом случају суд поверује једној групи сведока и образложи зашто не верује другој групи сведока, онда се такво установљење не може побијати на том основу да је оно у опреци са садржином списка, јер би то у ствари значило побијање слободног судијског уверења, а такво побијање је недопуштено. Требало је зато ревизиону молбу одбити као неосновану.

Тужитељи се у својој ревизији жале у првом реду, што је позивни суд установио да је њихов погинули син Л. био пијаница и пио критичне ноћи и да је то установљење у опреци са списом. Ова жалба није основана,

јер је установљење у складу са садржајем обдукционог записника обављеног непосредно после несретног случаја.

Није основана ни она жалба тужитеља, која се односи на део пресуде, којим је одбијен захтев тужбе ради досуђења животне ренте, а којим одбијањем би био наводно повредио материјално право, и то баш оно правно правилно по којем су деца дужна издржавати своје родитеље који су неспособни за привређивање. Међутим по закону се тражи не само неспособност за привређивање, већ и нужно стање. У конкретном случају су нижи судови утврдили да тужитељи имају месечну пензију од 636 динара и део куће у Суботици.

По сталној судској пракси пак због губитка свога детета, родитељ само онда може тражити отштету од лица одговорног за несрећу, ако је дете било обавезно да издржава родитеља. А дете је само онда дужно да издржава свога родитеља, ако је родитељ без икаква иметка и неспособан за рад. Према томе правном правилу и горњим чињеницама дакле призивни суд није повредио материјално право при доношењу своје пресуде у погледу одбијања захтева ради досуђења ренте.

Напротив тога, основана је она ревизијска жалба тужитеља која се односи на *висину* оштете за упропаштени ауто као и за плаћање *камате* на досуђену своту оштете.

Стручњаци Л. и Ш. исказали су сагласно да је спорни ауто у критично време вредео 35.000 до 40.000 динара. Према томе аритметска средина износи 37.500 — динара, а не 35.000 динара како је погрешно утврдила побијана пресуда. Како су тужитељи у ревизији напали и тај део пресуде, то је требало у том правцу ревизију уважити и своту оштете за ауто по одбитку своте од 2500 динара по процени вештака В. установити са 35000 динара чисте оштете.

Захтев за плаћање накнаде штете доспева по закону са даном поставка штете. Од тога момемнта оштећеном

као веровнику припада и камата на установљену висину штете. Тужитељи су у тужби ставили захтев и ради плаћања те камате. Призивни суд није уважио тај део тужбеног захтева, али није ни образложио, зашто не уважава. Требало је зато и у том делу уважити ревизију тужитеља и тужитељима досудити камату како за протувредност упропаштеног аутомобила тако и за трошкове сахране.

Коначно основан је и онај део ревизионе молбе тужитеља који се односи на парничне трошкове. Тужбом је тражено удовољење трим захтевима, од којих су два уважена у већем делу а само један онај ради ренте је одбијен у целости. Поступак је текао упоредо ради сва три захтева, тако да ради оног трећег одбијеног захтева није настао никакав нарочити засебан трошак. Сем тога, висина досуђеног тужбеног захтева зависила је у главном од судског установљења. Зато је Касациони суд нашао да се на овај случај има применити пропис последње изреке § 428 грпп. (старог), па је томе доследно досудио тужитељима парнични и призивни трошак на бази уваженог дела тужбеног захтева.

Изрека о ревизијским трошковима темељи се на § 426 ст. 1,508 и 543 грпп.

У погледу накнаде за трошкове сахране је призивна пресуда, као ревизионом молбом ненападнута, остала нетакнутом.

Нови Сад, 9 септембра 1940 године.

* * *

Види: XV. 29. — XX. 286.

Родитељ способан за рад и зарађивање не може за смрт свога детета, настале услед несреће, ни онда тражити отштету, ако је дете родитељима давало своју зараду (К. 3621-931); ни на основу, да би касније од тог детета добио издржавање (К. 163-934); ни онда, ако је дете без законске обавезе, добровољно потпомогло родитеље. (К. 1994-910. — 1729-911. — 1833-193 и 5313-1931.)

345.

Онај ко без икаква придржања права исплати дуг за који је знао да га не терети, односно да судским путем не би могао бити одвезан на његову исплату, нема права, да плаћени износ назад тражи на основу бесправног обогаћења.

(Кс. у Н. Саду, Рев. II. 245-936).

Ревизију тужитеља не уважава, побијану пресуду одобрава и обвезује тужитеља да плати туженом 290— динара ревизионог трошка у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Образложење: Против призивне пресуде којом је првостепена пресуда преиначена тако, да је тужитељ са својом тужбом одбијен, поднео је тужитељ ревизију предлажући: а) да се пресуда призивног суда у целости преиначи и успостави пресуда првостепеног суда, те тужени пресуди на накнаду парничних, призивних и ревизионих трошкова;

б) у случају неудовољења горњем, да се призивна пресуда поништи и ствар упути призивном суду на поновно расправљање и решавање и у том поступку утврди, да је тужени услед преноса дуга на Б. И. њезин дужник постао, и због тога утужену своту ставио у судски депозит.

Своју ревизију базира на пропису § 597 т. 4. Грпп. тј. тврди да је ствар погрешно правно оцењена, а према садржини исте и на пропису § 597 т. 2 Грпп.

Недостатак у поступку налази у томе што није утврђено, да је додуше он навео, да је био дужник Б. С. но, да је услед склопљене нагодбе дао меницу Б. И. и тако њен дужник постао, те да је баш ради тога ставио своту од 5054 динара у судски депозит да особе које полажу на њега право, пред судом рашчисте коме исти припада дочим да он више не може одговарати.

Тај разлог ревизијски не постоји, јер је призивни суд правилно на темељу исказа судског извршитеља

утврдио, да је тужитељ признао, да дугује утужену тражбину Б. С. те је тада дужну своту судском извршитељу исплатио, односно му предао, да је у судски депозит стави, која је потом на темељу правомоћне одлуке средског суда у Сомбору од 9 маја 1932 број Г. 1465-1932 исплаћена тадањем тражиоцу извршења, а садањем туженику.

Тужитељ преслушан код суда доиста је рекао, да је новац колико му је познато Б. С. но, да је меница истављена на име Б. И. која га је и утужила за дугујућу своту, међутим и ако је био свестан да није дужан ипак је тражену оврхом своту исплатио судском извршитељу, па ма и рекао, да је у депозит даје, и стога нема право дужник своту натраг тражити јер је правно правило, да онај ко је платио дуг, за који је био свестан да није дужан, нема ту плаћену своту право назад тражити на основу бесправног обогаћења.

У овом случају тужитељ има тим мање права утужену своту тражити, што ни не тврди, да се је против одлуке, којом је односни депозит исплаћен оврховодитељу (садашњем туженику) послужио правним леком.

Према томе не стоји ни други ревизијски разлог тј. да је правна ствар погрешно оцењена, па је стога ваљало ревизију тужитеља одбити и призивну пресуду одобрити.

Ревизијски трошак је досуђен по §§ 143 и 152 Грпп.

Нови Сад, 4 септембра 1940 године.

* * *

XII. 11.

346.

У смислу §-а 325 од. 1 Ип за обезбеђење новчане тражбине, дозвољено у смислу §-а 323 тач. 1 Ип. може се дозволишти само пленидба покретне имовине извршеника, а не и пренос и чување извршеникових покретних ствари. Рекурсни суд је правилно поступио, кад је одбио

предлог за дозволу преноса и чувања тих извршеникових ствари, и ако приликом спроведеног извршења није обављен пренос и спроведено чување заплењених ствари.

(Кс. у Новом Саду, Рек. I. 71-940).

Касациони суд рекурс тражиоца извршења не уважава и нападнути закључак одобрава.

Образложење: У смислу § 325 од. 1 Ип. за обезбеђење тражбине, дозвољено у смислу § 323 тачка 1 Ип. може се дозволити само пленидба покретне имовине извршеника.

Тражилац извршења је у свом извршном предлогу тражио и првостепени му је извршни суд и дозволио не само пленидбу, него и пренос и чување извршеникових покретних ствари, коју предвиђа извршни закон у § 214-том.

Према томе је извршенику без обзира на то, да ли је приликом provedбе извршења обављен пренос или спроведено чување заплењених ствари пристојало право, да се већ против незаконито дозвољених извршних средстава жали, па је стога рекурсни суд правилно поступио, када је рекурс извршеника у нападнутом делу уважио и предлог за дозволу преноса и чувања извршеникових покретнина одбио, те том приликом тражиоца извршења и на трошак рекурсног поступка по § 143 и 152 Грпп. пресудио.

Ваљало је стога рекурс тражиоца извршења као неоснован одбити и одлучити као у диспозитиву.

Нови Сад, 28 маја 1940 године.

347.

Треће лице, које је јавнобележничком исправом добило вангрунтовно уживање магацина, може излучном тужбом тражити, да се магацин разреши испод заплене, извршене по §-у 213 изврш. поступка, ако докаже, да је у стварном поседу тога уживања било још пре него што је заплењено уживање тога магацина.

(Кс. у Новом Саду, Рев. 877-935).

Касациони суд ревизију тужитеља уважава, пресуду позивног суда мења, тужби даје места и излучује се испод извршне судске заплене право употребе магацина означеног у плен. зап. из. Бр. 298-1934 од 10 септембра 1934 године.

Првостепени, позивни и ревизиони трошкови се пребијају.

Образложење: Првостепени суд је тужби места дао и излучио испод судске заплене право употребе магацина означеног у пленид. записнику извш. бр. 298-1934 од 10 септембра 1934.

Позивни суд је првостепену пресуду преиначио и тужитеља с тужбом одбио. Оба су нижа суда парничне трошкове пребили.

Против позивне пресуде поднео је ревизију тужитељ предлажући, да се пресуда позивног суда преиначи тужби места даде и тужени пресуди на снашање парничних позивних и ревизионих трошкова.

Ревизију своју заснива само на пропису тачке 4 § 597 Грпп. сматрајући да је правна ствар погрешно оцењена.

Тај ревизијски разлог је основан.

Неспорно је, да је тужилац на основу тачке IV. јавнобележничког акта од 22 марта 1933 чију садржину тужени није побијао, уживао и поседовао спорни магацин — чије излучење испод оврхе сада потражује, — пре него што је тужени запленио вангрунтовно уживање тога магацина у извршном предмету ради 8300 дин. спп. против уд. С. М.

Пошто се тужитељ налазио у поседу тог магацина у часу заплене, тужени исти није могао запленили у овршном предмету против уд. С. М. а тужени није доказао, да је тај посао, — предаје на уживање магацина тужитељу — побитан у смислу Закона о побијању правних дела изван стечаја од 22-I-1931, јер није у смислу § 8 истог закона доказао, да се тужени из друге имовине дужникове није могао подмирити.

Ваљало је стога, јер је призивни суд правну ствар погрешно оценио, призивну пресуду у смислу § 604 од I Грпп. преиначити и тужби места дати, те судити као у диспозитиву.

Пошто предлеже услови из § 98 зак. чл. LX:1881 ваљало је како првостепене и призивне, тако и ревизијске трошкове пребити.

Нови Сад, 8 маја 1940 године.

* * *

Види: X. 24. — XIII. 43. — XIX. 156.

348.

По правилном тумачењу става 2 §-а 529 зак. чл. I: 1911 год. Апелациони суд који је као ревизиони суд разрешио пресуду призивног суда, остаје надлежан за решавање ревизије уложене против нове пресуде призивног суда, донесене поводом његовог разрешног решења.

(Кс. у Новом Саду, Рек. II. 145-936).

349.

По § 3 зак. чл. XVI: 1876 сведоци при тестаменту морају имати способност за доказ тога, да не постоји превара или заблуда у личности тештатора. По сталној судској пракси сведаци морају имати способност означену у § 3 горецитираног закона, и то на основу свога сопственог опажања прибављеног још пре времена грађења последње воље. Недостатак на овај начин стечене способности не замењује у погледу личности тештатора приликом тештирања добивено саопштење од самога тештатора или од кога другога, нишопжање таквих околности из којих би се са мање више вероватности, али не са потпуном сигурности могло закључити, да је лице које пред сведоцима изјављује своју последњу вољу, а које сведоци нису лично познавали, истовештно са оним лицем, које писмена опорука означаје као градитеља по-

следње воље, дакле да нема преваре ни обмане у погледу личности шестатора. Према горе изложеном дакле сведок додуше не мора лично познавати шестатора, нити је потребно то, да је раније са њиме говорио, али је безусловно потребно, да сведок на основу својих личних опажања, са потпуном сигурношћу може утврдити идентитет шестатора. (Кс. у Н. Саду. Рев. II. 1018-939).

* * *

О сведоцима види: II. 2, — IV. 3, 82, — V. 5, — VI. 80, 84, — VIII. 206, — XII. 35, — XIII. 140, III XVI. 13, 62, — XVIII. 8, — XIX. 7, — XX. 165.

350.

У смислу чл. 41 бр. 3 Уводног закона за Закон о судском ванпарничном поступку, за решење сукоба о надлежности у ванпарничном поступку међу судовима (или старатељским властима), који се налазе на подручју разних одељења Касационог суда, надлежно је веће састављено од шесторице судија данашњих одељења Касационог суда, које заседава у седишту Касационог суда у Београду. (Кс. у Новом Саду, Р. 3-639).

351.

У смислу §-а 492 Грпп. странка је изостала са рочишта, ако се од оглашења ствари, па до закључења усмене расправе не јави или дошле не изврши парничну радњу која се на рочишту имала предузети. Како се из записника Среског суда од 24 новембра 1938 види, да се правозаступник туженога појавио тек пошто је суд расправу био закључио, правилно је првостепени суд изрекао, да је тужени у томе времену рочиште већ био пропустио. Према томе је првостепени суд правилно поступио, када после закључене расправе и већ наступеле преклузије није расправу поново отворио и спровео мериторно расправљање спора. (Кс. у Новом Саду, 127-939).

352.

У земљишно-књижним стварима против две једнаке одлуке нема места правном леку на суд трећег степена. Ако се услед рекурса укине одлука првог суда, тиме није удовољено рекурсу, јер I. ст. суд има тек да испита и утврди, да ли се молби може удовољити или не?

(Кс. у Новом Саду, Рек. 32-940).

353.

Поништење пресуде избраног одбора на основу бр. 6 §-а 691 Грпн. може се тражити, ако је пресуда у својој изреци неразумљива или ако изрека сама себи противуречи. Противуречност и неразумљивост дакле треба да постоји у самом диспозитивном делу пресуде.

(Кс. у Новом Саду, Рев. 254-940).

354.

Установљена је сопствена кривица оштећенога, који је у опасној близини желио претрчати пред колима која су на низбрдици била у кретању унапред, и том приликом пао и претрпео телесну повреду.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 141-1936).

Касациони суд ревизиону молбу тужитеља одбија.

Разлози: Против пресуде Апелационог суда у Новом Саду бр. Пл. 1508-933 од 2 јануара 1936 године, поднео је ревизиону молбу тужитељ молећи, да се нападнута пресуда преиначи, а тужени осуди према тужбеном тражењу, а са разлога, што је призивни суд своју пресуду донео са повредом формалних и материјално правних правила. — Погрешно је наиме оно установљење првостепене и другостепене пресуде којом констатује да се кола, која су била приликом несрећног случаја у кретању унапред и то низбрдице, нису могла бити заустављена, јер да према налазу судске комисије на лицу места констатовано је

пробом, да су кола на том месту заустављена намах, а исказом сведока Р. М. установљено је, да је његова ћерка пала 2 метра испред коња, то ова околност јасно доказује, да би кочијаш на тим колима имао не само довољно времена да заустави кола још за оно време док је прешао тих 2 метра, него још и онда, када су коњи прешли преко оштећене.

Овај разлог ревизионе молбе тужитеља није на закону основан.

Призивни суд је без повреде формалних прописа установио, да туженог не терети никаква кривица, нити пропуст за несрећу, те правилно је без повреде формалних прописа образложио како је до тога дошло.

Призивни суд правилно је образложио и то, зашто тужени није могао зауставити коње иако према судском налазу и проби на том су се месту могла кола намах зауставити, јер је правилно установио, да пошто су кола била у покрету напред, те како је била низбрдица, а с обзиром на чињеницу да се тужени није могао надати да ће оштећена претрчати и пасти пред коње, те с обзиром да су се коњи уплашили, као и да се случај пробе не може упоредити са самим несретним случајем, пошто је у првом случају кочијаш свестан и зато приправан, док у конкретном случају та свест није постојала, те како код пробе коњи се нису поплашили и правилно је призивни суд образложио на основу свих тих чињеница, да туженог никакав пропуст, ни кривица не терети.

Како је према томе призивни суд правилно утврдио, да кривица за несрећу терети оштећену, те према томе предлог да се поново одреди други стручњак ради установљења да ли је умањена радна способност код оштећене као и могућност за удају за сада је безпредметна, те је правилно призивни суд поступио, када је поновно преслушање стручњака одбио.

Нови Сад, 26 августа 1940 године.

355.

I. Она женска, која је полно опћила у присуству више лица, нема право да тражи издржавање за своје ванбрачно дете. — II. Странци, која не поднесе трошковник, не могу се досудиши трошкови.

(Кс. у Новом Саду, Рев. 831-937).

Касациони суд ревизију туженог уважава, те пресуду призивног суда преиначује тако, да тужитељицу са тужбом одбија. Уједно пресуђује тужиљу, да плати туженом у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име првостепених трошкова 1976 динара, те у име призивних трошкова 504 динара и у име ревизионих 252 динара.

Образложење: Тужиља је у тужби тражила, да се тужени као природни отац малолетне њене кћери Е. обвеже да у име издржавања истог детета плаћа месечно по 300 дин. и то од дана његовог рођења тј. од 24 VIII 1935 године.

Првостепени суд је тужиљу с тужбом одбио налазећи да околност, да је тужиља с туженим општила у аутомобилу у присуству више лица и пред два мушкарца, сачињава елемент неморалног живота и основ, да се тужени од тужбе ослободи.

Призив тужене је окружни као призивни суд уважаио и туженог као природног оца пресудио, да плаћа тужиљи 150 дин. месечно за издржавање ванбрачног детета и то од 24 августа 1935 јер је нашао, да се тужиља, која је у време полног општења имала тек 15 година, не може сматрати, да је провађала обртимице блуд и на бестидан начин, нити да се подавала за новац.

Против те пресуде поднео је тужени ревизију предлажући да се нападнута пресуда преиначи, тужиља са тужбом одбије и пресуди на снашање парничних, призивних и ревизионих трошкова.

Жали се да је као главни доказ узела исказ саме тужиље, који иначе није поткрепљен никаквим другим објективним чињеницама и околностима, јер, да полни акт између тужиље и њега није доказан тј. да је фактично се десио, да су га морали видети сведоци Т. Г. и Ј. С. који су били односне згоде у аутомобилу.

Сматра даље да и када би био полни однос доказан, да био у том случају тужиља изгубила право на тражење издржавања за малолетно дете јер је пристала на полно општење у аутомобилу у присуству два сведока.

Касациони суд узевши у оцену разлоге ревизије на-лази да су исти основани.

Сама тужиља је тврдила у тужби и течајем читаве парнице, да је имала с туженим полни сношај у аутомобилу, у којем су се сем ње и туженог још возили и сведоци Т. Г. и Ј. С.

Из те околности што је возећи се у аутомобилу имала с туженим полни однос, како је и призивни суд утврдио мора се извести закључак, да је тиме вршен полни однос на бестидан начин који тужиљи у смислу сталне судске праксе одузима право на досуђивање издржавања за њено малолетно ванбрачно дете.

Ваљало је стога, јер је пресуда призивног суда донешена погрешном-правном оценом ствари, ревизију туженог уважити и у смислу § 604 Грпп. тужиљу с тужбом одбити и пресудити на снашање и призивних трошкова чије се пресуђење оснива на прописима §§ 143 и 152 Грпп. Ревизијски трошкови се не досуђују, јер тужени није у смислу § 156 Грпп. поднео трошковник.

Нови Сад, 1 априла 1940 године.

* * *

Види: I. 13, — II. 54, — III. 131, — VIII. 5, — XI. 109, — XVIII. 84, — XIX. 250, — XX. 115.

356.

За ваљаност уговора о отуђењу некретнина оп-

штинске имовине, безусловно је потребно одобрење претпостављене надзорне власти.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 140-1936).

Касациони суд разрешава пресуду призивног суда и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке у којој има да реши и питање. која ће од странака сносити трошкове ревизионог поступка који се трошак за тужитеља установљује са 850 динара.

Разлози: Оба нижестепена суда одбила су тужитељицу са тужбом којом је тражила брисање туженичког права својине са некретнина наведених у тужби и успоставу ранијег грунтовног стања, а из разлога оригиналне неважности купопродајног уговора.

Призивну пресуду напала је тужиља ревизионом молбом, те предлаже да се побијана пресуда преиначи и њеном тужбеном захтеву места даде, наводећи, да је побијана пресуда донета са повредом формалног и материјалног права.

Повреду материјалног права види у томе, што купопродајни уговор од 23-XI. 1929 на основу којег је извршен земљишнокњижни препис права својине није снабдевен клаузулом одобрења са стране надзорне власти, како то прописује т. б) § 24 зак чл. XXII из 1886 год.

Ова жалба је основана јер гласом прописа т. б) § 24 зак. чл. XXII из 1886 за ваљаност уговора о отуђењу непокретне општинске имовине потребно је безусловно одобрење претпостављене надзорне власти. Како у данашњем случају није ни тврђено, а још мање доказано да је исправа од 23-XII 1929 на основу које је тужена странка постигла укњижбу права својине спорних некретнина била подастрта на одобрење вишој власти, то је правни закључак нижих судова да је правни посао садржан у тој исправи од 23-XII 1929 пуноважан, донет са повредом формалног права садржаног у §-у 534 зак. зл. I из 1911 а пошто је услед тога одбијена и тужба, то је тиме по-

вређено и материјално право предвиђено у пропису т. б) § 24 зак. чл. XXII из 1886.

Повреду формалног права налази молитељ ревизије и у томе, што су нижи судови на основу одлуке комесара Бачке Области број 35828/29 установили да није потребно накнадно одобрење купопродајног уговора са стране надзорне власти, те што су установили да је ту одлуку комесара одобрила и Банска управа у Н. Саду, са одлуком бр. II 17976-930.

И ова жалба је основана, јер је то установљење у опреци са садржином напред споменуте одлуке комесара Банске области бр. 35819 29, пошто се ту изричито наводи да се сачињени уговори имају послати на „клаузулирање“ док се споменута одлука Банске управе бр. II, 17976/930 не налази у спису. Према томе ово установљење нижих судова уследило је са повредом формалног права и као такво у смислу § 534 Грпп. није подобно за доношење коначне одлуке ревизијског суда.

Требало је зато у смислу § 543 Грпп. услед у ревизионе молбе укинути побијану призивну пресуду и тај суд упутити на нови законити поступак.

У новом поступку има се у првом реду набавити изворник споменуте одлуке Банске управе бр. II 17976/930, установити тачну садржину те одлуке и онда у вези с осталим подацима доказног поступка оценити, да ли је са том одлуком одобрено отуђење спорних некретнина садржано у уговору од 23-XII 1929 који је у препису прикључен тужби.

И ако питање поседа и куповне цене није садржано у тужбеном захтеву, има се и у том правцу установити потребно чињенично стање у колико је оно у вези са правилним решењем спорног питања отуђења спорних некретнина.

Изрека о ревизијском трошку темељи се на § 508 Грпп. Тужени није поднео ревизијски одговор, те му зато трошак не припада.

Нови Сад, 23 августа 1940 године.

* * *

Види: ХХ. 125.

Горње правило се не може применити онда када општина закључи уговор о неком раду, па уговорна странка примљену обавезу испуни, а општина свршени рад без приговора прими, дакле кад се користила тим радом; јер је у оваком случају немогућно успостављање пређашњег стања.

357.

Депозитар одговара депоненту за депоновану ствар, као и за штету проузроковану пропуштањем дужне пажње, ако не докаже, да је штету или нестјање ствари проузроковао случај, неотклоњива сила или да је депонована ствар нестала из његова поседа треба околностима које не терете њега, односно да је ствар нестала ван његове кривице.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 201-1936).

Касациони суд поводом ревизије тужитеља укида пресуде оба нижа суда и ствар враћа првостепеном суду на даљи поступак и доношење нове одлуке; одлука о ревизионим трошковима оставља се за нову одлуку о самој ствари.

Образложење: Првостепени суд је тужбу одбио налазећи, да се у конкретном случају ради само о обећању а не предатом поклону (даровању), из чега не настаје утужива тражбине.

Надаље, да тужену не терети одговорност за издавање ствари, јер да су без њене кривице и знања покрадене, те коначно да је тужитељ одустао од примитка дара, јер, да на позив свој сестре Ч. Т. није дошао да их однесе.

Призивни суд је у целости примио чињенично стање и правно образложење првостепене пресуде, те је исту у целини потврдио.

Против те пресуде поднео је тужитељ ревизију пред-

лажући, да се иста преиначи, тужби места даде и тужена пресуди на снашање парничних, призивних и ревизионих трошкова.

Касациони суд испитујући пресуду призивног суда у оквиру § 598 Грпп. налази, да је неосновано стајалиште првостепеног суда, да се овде ради о усменом обећању даровања, које није извршено предајом истог, услед чега да је тражбина одатле потичућа и неутужива.

Овде се наиме ради о депозиту у корист тужитеља, који би му се имао издати, кад се ожени, што је неспорно уследило.

Нижи судови су правило установили, да су извезне ствари које су за тужитеља на тавану куће тужене чуване, без њене кривице украдене, односно оданде нестале. Ово установљење молилац ревизије не напада, према томе, оно је меродавно и за овај ревизиони суд.

Правно је правило, да депозитар одговара депоненту за депоновану ствар, као и за штету проузроковану пропуштањем дужне пажње, ако тек не докаже, да је штету или нестајање ствари проузроковао случај, неотклоњива сила, или да је депонована ствар нестала из његова поседа околностима које не терете њега, односно да је ствар нестала ван његове кривице.

Према горњем обавезном стању ствари и поменутом правном правилу дакле, призивна пресуда је у погледу украдених ствари тачна и правилна.

Како међутим није установљено, које су ствари и у којој вредности украдене, а које још постоје код тужене, то је у том правцу чињенично установљење нижих судава непотпуно. тако, да се не може ствар мериторно пресудити, па је стога ваљало у смислу § 604 Грпп. обе нижестепене пресуде укинути и ствар вратити првостепеном суду, да правилно установи чињеничко стање, које су ствари украдене, а које још постоје и у којој вредности, јер оне ствари које су после крађе на тавану преостале, дужна је тужена издати, односно њихову проту-

вредност дати, јер не стоји образложење ниже степених пресуда, односно исте су извеле рђав правни закључак, када су утврдиле да се је тужитељ тих ствари одрекао, што на позив његове сестре Ч. Т., да дође и да их однесе, није се томе позиву одазвао.

Према томе му се имају речене ствари издати, односно њихова протувредност у колико не би након допуне доказног поступка се правилно утврдило, да се је тужитељ примитка истих ствари правоваљано одрекао.

Ваљало је стога укидањем обеју нижестепених пресуда одлучити као у диспозитиву.

Нови Сад, 4 септембра 1940 године.

* * *

Судска пракса. Депозитар је дужан да изда депоновану ствар депоненту, без обзира на то, да ли је депонент власник или пак на другој основици поседује ствар. (К. 8177-929).

Депозитар је дужан платити камату на депонован новац само онда, ако је новац бесправно употребно на своју корист. (Кс. 3533-932).

Депозитар је одговоран за депозит, сем ако докаже, да је депозит изгубљен ван његове кривице. (К. 756-921).

Престанком депозитног односа, депозитар је дужан да ствар изда у природи или да накнади њену пуну вредност. (К. 317-926).

358.

Надлежност суда у бракоразводним парницама утврђује последње место заједничког становања, ако је један од брачних другова наш држављанин, и ако оба брачна друга или бар један од њих има општинску припадност на подручју где важи зак. чл. I.: 1911.

(Кс. у Новом Саду, Рев. 1031-939).

Поводом ревизионе молбе тужитеља разрешава пресуду призивног суда и ствар враћа истоме суду на даљи поступак и доношење нове одлуке у којој ће решити и питање ко има да сноси ревизиони трошак а који се установљује за тужитеља 547 динара.

Разлози: Тужитељ је покренуо бракоразводну пар-

ницу против своје жене на основу § 80 тачка а) и ц) Закона о брачном праву.

Првостепени је суд донео пресуду, којом је дао места тужби и брак развео из бракоразводног узрока из § 80 тачка а) и ц) Закона о брачном праву из кривице тужене.

Апелациони је суд опднео пресуду којом је поводом призива тужене због околности за спречавање парнице, првостепену пресуду у целости ставио ван снаге и парнични поступак обуставио.

У разлозима своје пресуде Апелациони суд наводи да је установио да ни тужитељ ни тужена у моменту склапања брака нису били завичајни на територији важности зак. чл. I из 1911 год. из чега следи да ни тужба није могла бити покренута ни код једног суда на подручју важности поменутог зак. чланка, те је ствар судио апсолутно ненадлежан суд, па зато постоји околност за спречавање парнице из § 180 тач. 3 зак. чл. I из 1911.

Тужитељ је пресуду Апелационог суда напао ревизионом молбом, те је молио, да се нападнута пресуда преиначи, тужби места даде и пресуди тужени на сношење свију трошкова парнице односно укине и ствар врати Апелационом суду на расправљање и доношење пресуде (у меритуму.)

У разлозима своје ревизије тужитељ наводи, да је надлежност за тужбу оснивао на § 639 став. 1 зак. чл. I из 1911, јер да је доказао, да је био завичајан у граду Сомбору, и након склапања брака тј. после 24-11-1927 стекао другу општински завичајност у Вршцу, опет на територији важности зак. чл. I из 1911 год. § 639 зак. чл. I из 1911 установљава искључиву надлежност за коју су испуњени сви услови у конкретном случају. Ревизиона молба је основана.

Према наводима тужбе тужитељ је склопио са туженом црквени брак 6 фебруара 1927 у храму Св. Духа у Винковцима,

Не ради се овде о приговору за спречавање парнице из бр. 3 § 180 већ из бр. 1 § 180 зак. чл. 1 из 1911 (да остваривање тужбеног потраживање не потпада уопште под грађански парнични поступак, или да је за њ одређен нарочити поступак).

Питање је, дали има да се примени у конкретном случају зак. чл. XXXI из 1894 год. о брачном праву, што зависи од тога коју општинску припадност (у којем месту) наиме, где је била завичајност парничних странака у моменту тужбе, дали на подручју где важи зак. чл. 1 из 1911 год. а ако је била завичајност у томе подручју, које је овда последње место било заједничког становања супружника, па према томе који би суд био надлежан да суди у овоме предмету.

С обзиром на сад истакнуто правно стајалиште требало је укинути нападнуту пресуду и ствар вратити Апелац. суду да установи дали су парничне странке имале (општинску припадност) завичајност и где у време тужбе; дали су парничне странке или једна од њих имале завичајност у подручју (на територији) важности зак. чл. 1 из 1911 год, даље да установи, ако су странке имале завичајност на територији важности зак. чл. 1 из 1911, последње место заједничког становања супружника (парничних странака).

Без тог установљења не може да се удовољи ревизионој молби тужитеља, нити да се установи дали постоји околност за спречавање парнице из § 180 бр. 1 зак. чл. 1 из 1911 а које се мора ма у којем стадијуму парнице узети у обзир.

Ради горе изнесених разлога било је решено као у диспозитивном делу овог решења.

Нови Сад, 18 маја 1940 године.

* * *

Ако ни један од брачних другова није југословенски држављанин — са изузетком из од 2 §-а 639 Грпп. меродаван је § 641 Грпп.

Ако су оба брачна друга или само један од њих наш држављанин, а и последње место заједничког становања је било на

подручју где важи зак. чл. I 1911, али општинску припадност имају оба брачна друга на подручју Хрватске, Славоније или Далмације, на основу другог одељка §-а 147 и §-а 118 зак. чл. XXXI: 1894, такођер је меродаван § 641 Грпп.

Види: 147.

359.

Решавање о обавези деде за издржавање унука, спада у стварну надлежност редовног парничног суда.

(Кс. у Новом Саду, Рек. II. 92-1940).

Касациони суд рекурс не уважава нападнути закључак одобрава.

Образложење: Окружни као рекурсни суд у П. је преиначио првостепени закључак, који је усвојио приговор недопустивости редовног правног пута те изрекао, да је за решавање питања издржавања малолетних унука од стране деде њиховог, надлежан грађански ванпарнични, а не парнични суд изрекавши да је Срески као парнични суд надлежан за поступање у том предмету.

Против тог закључка рекурсног суда поднео је тужени ревизијски рекурс предлажући, да се нападнути закључак преиначи, првостепени закључак одобри, тужба одбаци и тужилац обвеже на снашање трошкова рекурсних.

Касациони суд размотривши списе поводом овог рекурса налази да његови разлози нису основани.

У смислу § 46 ст. 1 уводног закона за ванпарнични поступак, данашњи сирочадски столови на подручју Апелационог суда у Новом Саду, вршиће послове старатељске власти у досадањем делокругу.

Решавање пак о обавези деде за издржавање унука по досадашњим прописима није спадало у делокруг сирочадског стола, већ у делокруг редовних судова, — стога се одредбе ст. 2 § 264 Закона о ванпарничном поступку у конкретном случају не могу применити.

Ваљало је стога рекурс туженог одбити и одлучити као у диспозитиву.

Нови Сад, 26 јуна 1940 године.

360.

I. Ако одлука о приговорима због недопустивости редовног правног пута гласи, да се приговору даје места, па суд не улази у разматрање о главној ствари, одлука се доноси закључком (§ 356 Грп). — II. Тужба чијим пешитом се тражи пресуда, да је „тужени дужан признати и надокнадити општински прирез“ — није тужба за установљење, већ кондемпнаторна тужба. — III. Кад не спада пред редовни суд кондемпнаторна тужба, онда не може спадаати пред суд ни прејудисијална тужба.

(Кс. у Новом Саду, Рек. 57 од 12-XII-1936).

361.

Извршно založno право не може се убележити на некретнине хипотекарног дужника и до висине камата ако камати нису били предмет предбележења или убележења zaloжног права, која су уследила још док су некретнине биле на имену правног претходника хипотекарног дужника, који је био и лични дужник тражиоца извршења.

(Кс. у Н. Саду, Рек. 371-35).

362.

Одлучивање о преносу аграрног закупа спада у делокруг Министарства Пољопривреде. Суд не може испитивати законитост и правилност такве министарске одлуке.

(Кс. у Новом Саду, Г. 615-1932).

363.

По правилном шумачењу §-а 130 Гип тужби ради установљења има места само онда, ако се још не може тражити испуњење; та околност, дали је тужитељ могао тражити испуњење, има се по службеној дужности узети у обзир.

Кс. у Н. Саду, Г. 491-1932).

Садржај XX. књиге

(Бројеви означују број случаја).

Аграрна реформа	247	Газдарица	208
Адвокати разне вере	322	Главна контрола	58
Адвокат посредник	113	Главни обвезаник	324
Адвокатска етика	256	Гонореа	261
Адвокатски трошак (§ 29)	126	Гробница	64
Адвокатски хонорар	232, 281	Губитак земљр. заштите	306
Адвокатски хонорар и заштита змр.	258	Давање нове исправе	180
Алиментација и Уолзд.	178	Два адвоката	29
Алтернативна казна	173	Депозит	357
Амортиз. бианко менице	46	Депозит као плаћање	251
Аналогија при суђењу	213	Дилаторни приговор	43
Апотека и забрана инвент.	212	Димњичарска пристојба	68
Аутомобил	285	Диспозитив закључка	252
Берзанске одлуке уручење	140	Доказ вероватне опасности	174
Берзански суд	8	Доказивање земљр својства	259
Берзанског суда надлежност	7	Доказ у бракоразв. парници	269
Беспарвно обогаћење	345	Доказ у призиву	244
Бестеретна продаја	186, 204	Домицилирања	99
Бианко меница	37, 46	Допуна пресуде	164
Битна повреда поступка	108	Достављање	171
Болеснички фонд	124	Дражбени купац	272
Бракоразв. парница и нове чињенице	199	Елемен. непогода и закуп	147
Брисање залож. права	198, 229	Жалба и поништење дражбе	72
Буџет општински	71	Жалба против распоредног решења	209
Вангрунтови власник	10	Жалба против скупштинског закључка	21
Веровник и плодоуживање	207	Задруга	211
Веровник и аграрна реф.	247	Задружни регистар	39
Вештачење	225	Заједн. тековина 40, 137, 169,	216
Власник уложне књижице	270	Закашњење купца	332
Возарина жељезничка	279	Закључак о спораз. странака	228
Вредност у малич ствари	85		
Вреће	233		

Закључак унесен у пресуду	19	Исправка отправка	300
Закон о лову	195	Испуњење обвезнице	276
Зак. о побијању правн. дела	330	Испуњење по могућности	59
Закуп	147	Истодобно испуњење	145
Заложно право	321	Јавни тестаменат	176
Замерка	258	Јавнобележн. исправа	291
Заплена принадлежности	318	Једнострано одустајање	45
Запл. ствари брачн. странака	69	Јемац	271
Застара возарине	250	Јемство и новација	290
Застара у бракор. парн. 86,	337	Јемство некрет. за порез	11
Захтев за заштиту закова	114	Камата	361
Заштита земљорадничка	236	Камата код трговаца	49, 328
Заштита напуштене деце	210	Кауција	30
Земљорадник 17, 121, 143, 236,	309, 326, 339	Колективни уговор	120
Земљорадничко уверење 179, 254		Колски пут	53
Извршење	162	Ковалидирање цркв. брака	267
Извршење за парн. трош. 15, 42		Конвенција са Мађарском	31
Извршење отказног налога	323	Конвенционална казна	30
Извршење (крив. трошак)	313	Кондемпнаторна тужба	360
Извршење у току 12, 22, 63, 262		Конкубинат	283
Извршни закон	9, 38	Конпензација код земљор.	175
Издавање ствари	14	Конфирматорни део пресуде	292
Издржавање жене	184, 185	Крађа	64, 65
Издржавање закон. деце	320	Крив. дело (§ 184)	132
Издржање небрачне деце	355	" " (§ 322)	194
Издржавање родитеља	286	" " (§ 386)	131
Издржавање снахе	310	Кривична пресуда	285
Издржавање у новцу	102	Кривица оштећенога	354
Изјава изостале странке	100	Купопродаја	154
Измакла добит	206, 302	Куп. шиваће машине	94
Изостанак са рочишта	351	Куратор масе	234
Имовина од гране	137	Лажност исправе	130
Иностр. пресуда у брач. пар. 6		Легитимација небрач. матере	112
Искључена рев. 107, 153, 305		Лозанска декларација	263
Искључен рекурс (§ 15 Вп.)	116, 218	Малични поступак	85
Искључен рекурс (§ 68 Ип.)	144	Мана робе	36, 60
Искључен уток на III. ст.	221	Месно дејство наследног права	299
Искључење судије	9, 227	Мировање	77, 334
Искоришћавање некретнине	97		
Исправљање фирме	119		

Молба ради разв. брака (§ 100)	103	Обвезатност угов. до одобрење	193
Молба за укидање пресуде	249	Обезбеђење новч. тражбине	346
Наводи изостале странке	100	Обећање даровања некрет.	172
Нагода мл. матере	51	Обнова и контумација	188
Надлежност за издрж. унука	359	Обнова парнице	62, 187, 188, 248
Надлежност за издрж. небрач. детета	41	Образложење суда	243
Надлежност за издрж. напуштене деце	210	Обрачун	118
Надлежност за привр. издрж. жене	61	Овлаштење за пријем робе	101
Надлежност за обнову	91	Овлаштење стар. секв. за покре. пар.	81
Надлежност за отштетну парницу	23	Ограничење увоза	154
Надлежност ревизионог суда	348	Ограничење удов. права	117
Надлежност по Уолзд. (чл. 5)	70	Одвојено живљење	222
Надлежност у бракоразв. парницама	358	Одговорност адвоката за намешт.	241
Накнада за моралну штету	214	Одговорност адвокатских наследника	308
Накнада за претрпљ. болове	33, 160	Одговорност власника ауто- мобила	285
Намештеник на држ. добру	43	Одговорност власника вр- шалице	66
Наплата конкубини за дворење	242	Одговорност власника за домаћу животињу	191, 192
Напуштена деца	210	Одговорност депонента	357
Недозвољена награда	315	Одговорност државе за рад судије	4, 18
Недопустивост ред. прав. пута	127	Одговорност за заједн. дуг брач. друг.	266
Недостатак пуномоћи	75, 123	Одговорност за нужни део	197
Недостојност	122	Одговорност за потребе домазлука	343
Нејасна пуномоћ	219	Одговорност родитеља за децу	67
Неморалан живот небрач. матере	115	Одговорност родитеља за небрачног оца	289
Неозбиљан позив	163	Одговорност станара	98
Непротоколисана фирма	327	Озакоњење детета	135
Нове чињенице у брачн. пар.	199	Одобрење поступка у парн.	51
Ношење мужевљевог имена	157	Од обртне власти пренета ствар	304
Нужни део	197, 220	Одржај службености	1

Одржање права влас-		Порез	11, 28, 338
ништва	148, 149, 234	Порођајни трошкови	239
Одрицање адвок. хоно-		Посебно измирење у стечају	170
рара	293, 340	Посед дражб. купца	272
Операција тежих повреда	38	Поседовна тужба ван-	
Оправдање	206, 223	грунт. вл.	10
Општ. чиновничка плата	257	Последица небрисања терета	204
Опроштај брачних другова	303	Последица неважећег	
Општински чувар коња	94	уговора	45, 125
Осигурање радника	192, 201	Последица разрешења	
Осујећење дражбе	56	уговора	177
Отказ	52, 317, 323	Посредник	50
Отштета преко половине	196	Посредовање по адвокату	113
Отштета због неиспуњења		Поступак у трг. и мен.	
угов.	235	ствари	277
Отштета у месечној ренти	265	Потпис исправе	147, 331
Отштета за несрећу	344	Почетак застаре у брачн. пар.	79
Отштетна парница	158, 230	Правни лек и старатељ обр.	312
Оцена	24, 107, 113, 340,	Правни лек против распоред.	
		решења	89
Парница ради укњиж. права		Правни лек у изврш. ствари	
власништва	205		142, 329
Парнични трошак	13	Правни лек у маличној ствр	189
Пашњачки удео	314	Правно је питање намера	110
Петит	240	Правомоћна одлука и Ип.	3
Платни налог	73, 273	Право на прозор	1
Побијање правомоћне		Право савласника	190
дражбе	136	Право уживања брач. стр.	202
Побијање пресуде берз. суда	8	Празник странке	88
Повраћај у пређ. стање	274	Пребој земљор. дуга	175
Повратак призива на		Преглед крви	95
исправак	166	Предбележба	78
Повреда материј. права	264	Преиначење тужбе	20, 106, 220
Повреда супр. дужности	238	Прејудициј парн.	109, 181, 363
Подизање зграда на туђем		Прекаријум	152, 202, 254
земљишту	282	Прековремени рад	57
Полна болест	51	Прелаз са § 77 на 80 З. о бр.	47
Польска штета	278	Пренос аграр. закупа	362
Пољопривр. чељаде	87	Пренос власништва	134
Покретна ствар	148, 149	Пренос права	3
Поништење дражбе	72	Пренос имовине пре З. о поб.	
Поништење пресуде избран.		прав. дела	260
одбора	353		

Прећутни пристанак	36	Релицитација	93
Престанак сироч. власти	215	Рента	137
Пресуда крив. суда	255	Reservatio mentalis	45
Пресуђена ствар	6	Роба штетна по здравље	78
Преузимање робе	101, 183	Рок за испуњење у мен. ств.	105
Привр. издржавање жене	61	Рок за остварење насл. захт.	231
Привр наредба	96, 146, 316	Рок прест. службе отказом	5
Приговарање квалитету	101, 233	Ротациони машиниста	22
Приговор да ствар спада пред тргов. веће	151	Руковалац имов. брач. друг	266
Приговор због недопушт. ред. пута	360	Саслушање странака	16, 245
Приговор на туторски рачун	2	Сведок један	275
Приг. после уквд. пресуде	311	Сведок сродник	83
Приговор против сведока	275	Сведок тестаментарни	349
Пригодно друштво	49	Свештеничке приналд.	71
Признате чињенице	208	Својство земљорадника	17
Пријава успостав. брач. зај.	138	Силовање	214
Принадлежности општин. чиновника	55, 257	Сиромашко право	224
Приналд. пољопр. чељадета	87	Службеност	1, 336
Прималац робе даје вреће	233	Смештај детета	150, 319
Принудна наплата трошка	15	Сметање поседа	208
Припремни спис	101	Снижење земљ. дуга	307
Приступ задрузи	211	Споразум о издрж. жене	185
Продаја општ. имовине	356	Стављање на располагање	35
Протест менице по пуноћн.	34	Стан као део берива	156
Противност са списима	163	Старатељ (§ 124 Ип.)	13, 90
Противтужба	107	Старатељ секвестра	288
Пуномоћије	75	Строга забрана	200
Пуномоћник	92	Сукоб надлежности	350
Разрешни услов	203	Суспензија извршења	271
Распоредно решење	89, 209	Супротност са списима	270
Распоредно рочиште	338	Супружанско издржав.	217
Растерећење некретнина	123	Сутековина	40
Ревиз. конфир. дела пресуде	292	Суђење по аналогiji	213
Режијски трошак	23	Терет доказивања	330
Располагање улогом	270	Тестаменат. писмени	165
Рекурс против трошка	104	Тестаментарни сведок	349
Рекурс у питању одређив. дражбе	142	Тестирање конкубини	220
Рекурс. у сироч. стварима	139	Трошак за припр. спис	280
		Трошак за крив. поступка	310
		Трошак по Зак. о зем. књ.	74
		Трошковник	355

Тужба ради адв. хонорара	253	Услов за извршење	80
Тумачење кореспонденције	219	Условни отказ	52
Турпис кауза	159	Успостављање брач. заједнице	138, 155
Убиство	128	Установљење крив. пресуде	285
Увлачење у парн. тест. наслд.	220	Установљење отштет. парн	230
Уговарање надлежности	237	Утврђења дисц. пресуде	284
Уговарање надл. берз. суда	7	Уток	168, 226
Уговор о раду	301		
Уговор о служби	54	Филијале делокруг	36
Уговор општ. о раду	125		
Удович. право неукњижено	254	Хипотекарна банка	44
Узапћење плате	141	Хипотекарни дужник	361
Укидање имов. заједнице	82, 133, 246, 255		
Укидање плодоуживања	207	Цена пшенице	325
Уложна књижица	270		
Унакаженост	129	Шећерна репа	332
Упућивање на парн.	335	Шиваћа машина	94
Урачунавање	167	Штета од високе дивљачи	195
Уредба о Лзд. (чл. 6)	3	Штета од војн. лица	213
Уредба о огран. отуђ. некретнина	341		
Уручење берз. пресуде	140	Чување робе	342
		Чуварска награда (Ип.)	287

Шв. ч. 01/404

у „Службеним новинама“ и њезина важност престаје за годину дана од њезиног ступања на снагу.

М. с. бр. 1387.

17 октобра 1940

у Београду.

(Обнародовано у „Службеним новинама“ од 19 октобра 1940 број 241 LXXXIV.)

УРЕДБА

о измени § 248 Закона о извршењу и обезбеђењу

Члан 1. У § 248 Закона о извршењу и обезбеђењу место речи „двадесет“ стављају се речи „тридесет“.

Члан 2. Ова уредба добија обавезну снагу даном обнародовања у „Службеним новинама“.

М. с. бр. 1304

5 октобра 1940 год.

у Београду.

(Обнародована 11 октобра 1940 год. бр. 234 LXXXI.)

Мала збирка судске праксе

Дра Нике Игњатовића, касационог судије у Новоа Саду

Св. 1 Судска пракса из брачног права - - - Динара 10.—

Св. 2 Судска пракса из брачно имовног права - Динара 10.—

Св. 3 Судска пракса из наследног права I. део Динара 10.—

Св. 4 Судска пракса из наследног права II. део Динара 10.—

Св. 5 Судска пракса из облигационог права I. део Динара 10.—

ЧУВАЈМО ЈУГОСЛАВИЈУ!

Позив г. г. претплатницима!

Овим су бројем г. г. претплатници примили последњи број за 1940 годину. С тога умољавамо ону г. г. претплатнике, који до данас још нису исплатили претплату, да изволе то учинити у року од 8 дана, како не би морали учинити даље кораке ради наплате дужне претплате.

Нови Сад, 20 новембра 1940 год.

Уредништво „ЗБИРКЕ“
НОВИ САД

Др. Илије Огњановића 18.

Телефон 24-98.

Чек. рачун 51.660.

Власник рачуна Др. Никола Игњатовић, Нови Сад.